

Izhaja vsak četrtek
in velja s poštino vred
in v Mariboru s pošilja-
njem na dom
za celo leto 3 glid. — kr.
pol leta 1 „ 60 „
četrt leta — „ 30 „
Naročnina se pošilja
opravištvu v škofijsk.
poslopju (Bischofshof.)
Deležniki tisk. društva
dobivajo list brez po-
sodne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Posamezne liste
prodaja knjigar Novak
na velikem trgu
po 5 kr. — Rokopisi
se ne vračajo, nepla-
čani listi se ne spro-
jemajo. —

Za oznanila se pla-
duje od navadne vrsti-
ce, če se natisne en-
krat, 8 kr., dvakrat 12
kr., trikrat 16 kr.

Shod avstrijskega cesarja z ruskim pa turška vojska!

Vse v Avstriji sluti in čuti, da stojimo pred
važnimi dogodki. V Turčiji razsaja grozno klanje
med Turki in med slavjanskimi Kristijani, o katerem
še nihče ne vé, kako bo skončano. To tem menje,
ker še nevarnost ni odstranjena, da se zaradi
Turčije ne uname občna, evropska vojska. V tej
nevarnosti je celó prav, da se Avstrijani oziramo
po zaveznikih. Magjari mislijo na Angleže in Lahe,
liberalni Nemci se zanašajo na Pruse, večina pa
gleda vendarle na Ruse; in ti utegnejo najboljše
zadeti. Kajti Lah in Prus nista bila nikoli in
tudi ne bodeta lahko naša prijatelja; Angleži so
nezanesljivi kramarji, ostanejo tedaj edini čvrsti
Rusi. Ti so naši mejaši na Gališkem in v Buko-
vini in so v Aziji v dotiki s Turškim, kakor mi
v Dalmaciji in v poprejšni Krajini. Po legi dežel
sodijo tedaj pri turškem prašanju najbolj Rusi za
naše zaveznike.

Na dalje pomislimo, da je Avstrija, sred
Evrope ležeča, obdana od samih starih, zvitih in
grabežljivih sovražnikov: Turkov, Lahov in Prusov
ali Prajzev, ki so nas velikokrat z vojsko napadli,
nam pobili na tisoče ljudi in odtrgali lepe dežele.
Edini sosedi Rusi še se niso nikoli resnobno
zoper nas vojskovali, edini Rusi nas niso nikdar
zavratno napadli in nam niti za pedenj zemlje
vzeli. Tega Rusi niso nikoli storili, pač pa so se
večkrat v sili skazali kot najzvestejši prijatelji in
in najzdatniši pomočniki. Pred nekoliko več ka-
kor 100 leti so nam v 7letni vojski zoper Prajze
poslali 3krat precej močno vojsko na pomoč. Isto
so storili v 25letni francoski vojski 5krat, in l.
1849 so nam pomagali puntarske Magjare potlačiti.
Premisliti nam je tudi to, da smo vselej nesrečni
bili, kedar smo zvezo z Rusi popustili. Leta 1854
je hotel ruski car Nikolaj Turke iz Evrope pre-
gnati in vzeti Carigrad. To bi se bilo gotovo zgodilo,
ako mu nebi bila Avstrija tega zabranila ter z An-
gleži, Lah in Francozi zoper Ruse potegnola.
Vsled tega so bili Rusi premagani pa tudi od nas

hudo razžaljeni. Zato so nas poznej v francoski
vojski l. 1859 in v pruski l. 1866 pustili brez vse
pomoči. Avstrijanci bili smo popolnem zapuščeni
in smo zgubili vse na Laškem in Nemškem. Sploh
britke skušnje poslednjih let nam svetujejo staro
zvezo z Rusi ponoviti!

Zveza z Rusijo se kaže zlasti gledé turškega
prašanja ne samo koristna, ampak prav za prav
naravna in potrebna. Rusija kakor Avstrija je
od Turkov že od nekdanj največ trpela. Rusi in
Avstrijani so največ storili, da so mnogi kristi-
janski narodi otresli turški jarem. Zato je popol-
nem naravno, da se Avstrija in Rusija porazumite
in še ostale Kristijane: Srbe, Bolgare, Arnaute,
Armence itd. rešite iz turškega nasilstva; posebno
še za tega voljo ker je večina turških Kristijanov
slavjanske krvi, Rusija pa je vsa slavjanska in
Avstrija šteje više 16 milijonov Slavjanov. Zato
so že od nekdanj turški Slavjani od Rusije in Av-
strije pričakovali zaželjenega rešenja. Avstrija v
zvezi z Rusijo zamore tudi resnično Kristijanom
pomagati. Kajti turška sila ne more ničesar opravi-
titi zoper združeno Avstrijo in Rusijo pa tudi nihče
drug na celem svetu si ne bode tedaj upal Turka
iti braniti. Avstrija in Rusija, zlasti dokler se tej
ni bati Prusa, storite s Turčijo, kar hočete.

Ali se bo tudi kedaj tako zgodilo? Vesela zna-
menja se kažejo, da se bo zgodilo. Nadvojvodi
Albrehtu, slavnemu premagaleu Lahov pri Custozi
l. 1866. se je posrečilo rusko cesarsko rodbino
z našo nekoliko sprijazniti in pomiriti. Vsled tega
se je ruski car z našim cesarjem že večkrat sošel
in pogovarjal. Najbolj važen pa utegne biti shod,
ki se je med obema cesarjema pretečeno soboto
8. julija vršil v Zakupih (Reichstadt) na Českem.
Svitli cesar so na skrajni železniški staciji Boden-
bach čakali na ruskega cara, ki se je iz Nem-
škega vračal domu na Rusko. Okoli 1/2 10 ure se
pripelja visoki gost ter se poda z našim cesarjem
po železnici v Lipe in od ondot v cesarski grad
v Zakupih. Na kolodvoru v Lipah je stal tudi
cesarjevič Rudolf. Ko ga ruski car zagleda, stopi
brž k njemu, ga objame in večkrat poljubi. V

gradu so se potem, oba cesarja in njuna ministra knez Gorčakov in grof Andrassy, pogovarjali o turških zadevah. Popoldan okoli treh je ruski car odpotoval v Varšavo, naš cesar pa na Dunaj.

Kaj se je sklenolo, to še sedaj ni vse znano. Toliko je gotovo, da zaradi Turčije ne bo vojske med nami in Rusi in da se bo Kristijanom na Turškem gotovo pomagalo. Svitli cesar so namreč v Prago prišli prav veseli in rekli: sam sicer ne morem ničesar storiti, pa vračam se vendar vesel in jako zadovoljen — bodite, gospoda, potolaženi!

Neizmerno važno za Avstrijo in za vse Jugoslavjane bi bilo, ako je res, kar se sedaj po novinah bere. Nekatere novine vedó namreč povedati, da se je sledeče sklenolo: na Turškem se naredi kmalu mir. Gnjilej Turčiji se vzemejo vse dežele do Balkana. Suverenstvo (nadvlado) nad Srbijo, Bosno in Hercegovino dobi Avstrija, nad Bolgarijo in Romunijo pa Rusija. Črnagora ostane neodvisna in dobi pot in zemljo do morja. Mogoče, a neverjetno, posebno če zmagajo Srbi.

Cerkvene zadeve.

Bretislavski knezoškof, od Pruske vlade odstavljeni, orožani in v svoj škofijski delež na Avstrijskem pribegli preč. g. dr. Förster — 70letni mož — so prišli k nam na Stajersko in prebivajo sedaj v Rimskih toplicah za Celjem, da si v slovitih teh toplicah zdravje nekoliko popravijo.

Svitli cesar so stolnej cerkvi v Kotoru v v Dalmaciji poslali lep dar, namreč monštranco, ki je vredna 1700 fl.

Votivnej cerkvi na Dunaju je Gjurski (Rabski) škof na Ogerskem podaril prekrasno preprogo za jedno okno. Preproga je iz stekla narejena in umetno zmalana. Preproga je podobna sagu (tepihu) v gotiškem slogu na 2 podolglasta predela razdeljenemu. Najviše se svetite podobi sv. Rozalije in sv. Barbare. Na sredi stojite potem veliki podobi sv. Kunigunde in sv. Marjete, hčer ogerskega kralja Bele IV. Prva je bila žena poljskega vojvoda Boleslava in je kraljevski krasno oblečena. Pri nogah ima kamen iz soli, zlat prstan in zlomljen polumesec. Kamen iz soli in prstan spominja, kako je svetnica nekdanj očeta prosila za solske rude v zemlji, na katerej je ravno stala. Oče jej prošnje ni uslišal, ker ni veroval, da bi ondi v zemlji bila sol. Svetnica pa vrže na to svoj zlati prstan v bližnjo jamo in odide. Mnogo let pozneje so tam zasledili solske rude in v njih našli zlati prstan sv. Kunigunde. Zlomljeni polumesec pa spominja na njeno priprošnjo, vsled katere je poljski kralj Janez Sobijeski Turke pri Dunaju premagal. S sijajnim spremstvom je potem kralj obiskal grob sv. Kunigunde v San-

deu in se tako zahvalil. Sv. Marjeta, jena sestra, je bila nuna reda sv. Dominika v samostanu na otoku sv. Marjete niz Budapešta. Jena podoba kaže jo vso zavito v črn pajčolon (šlan), ki je s srebrnimi zvezdicami in limbarji posejan. Vse delo je res umotvorno, izdelano od Jobsta in Geslinga v Innsbrucku na Tirolskem in je stalo blizu 20.000 fl.

Sodba božja. V Šleziji je pred kratkim še živel kolar, ki je strahovito preklinjal, kedar je dež vtil, ker je moral z lesom pod streho bežati. Še celó jegov psiček se je strahu pod posteljo v kot skril; tako je mož razsajal. Ne davno je umrl in bil je pokopan. Toda nekaj dni potem se vlije zopet strašna ploha. Strela udari v kolarjev grob, raznese trago z truplom bogakletnikovim vred in ga na smrdeče kose razdjanega vrže iz jame vun na tla. Ljudje, ko so to videli, so se močno prestrašili; vsak je rekel, da je to bila grozivna kazen in svaritev, naj ljudje ne preklinjajo Boga ob hudem vremenu. Če pa je ova svarilna kazen toliko grozna, kako še ima tak preklinjavec sam pričakovati, kedar pride pred živega Boga nebes in zemlje, zoper kterega se je predrznil svoja umazana usta odpreti?!

Največje katoliške cerkve v Evropi merijo po novi meterski meri v štirijaških metrih: cerkva sv. Petra v Rimu 15.132, sv. Pavla v Rimu 7588, stolna cerkva v Kölnu 6292, blažene Marije v Parizu 5316, stolna cerkev v Speierju 4561, v Strassburgu 4170, v Metzju 3815, v Mainzju 3750 in cerkev sv. Štefana na Dunaju 3240. Kdor je kedaj bil na Dunaju v cerkvi sv. Štefana in občudoval jeni 140 metrov visoki zvonik, si lahko domisli, kolika mora biti cerkva sv. Petra v Rimu. Ta je namreč petkrat večji od cerkve sv. Štefana in jena kupla moli tako visoko v nebo, da bi zvonik sv. Štefana v njej in pod njo prav lahko stal.

Lutrovski Prusi so nadškofa v Köln-u prč. g. Melchersa pregnali. Visoki pastir je sedaj neke skrit, da ga pruski policaji zgrabiti ne morejo in vlada iz skrivnega kraja svojo veliko nadškofijo. Kaj enakega beremo o rimskih papežih, ki so se pred beriči rimskih, paganskih cesarjev, morali skrivati. — Škofa Janižečki-ja so Prusi iz zapora spustili, v katerem je bil $\frac{1}{2}$ leta, ker je lani velikonočni četrtek blagoslovil sveto olje in krizmo.

Pri mestu Lovrdes na Francoskem je votlina, kder se je ljudem večkrat že prikazala Devica Marija. Iz votline izvira bistra voda, ki je že mnogim ljudem čudovito pomagala, kateri so jo pili in zraven Marijini zvesti služebniki bili. Takih čudovitih ozdravljanj štejejo že na tisoče. Hvalježni ljudje so nad votlino postavili prekrasno cerkvo, katero je te dni papežev namestnik posvetil in podoba Marijino v njej slovesno venčal v pričó 10 škofov, brezštevilnih mešnikov in vernikov. Pri tej priložnosti se je zgodil očiten čudež. Magdalena Lansereau, 19letna deklica, hčer nekega